

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 26 No 6

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 293

Ἰούλιος - July 2004

Η ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ

Υπό Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανού

Α΄

Μέ τό θέμα τῆς «γενναιότητος» –στή ζωή τοῦ Χριστιανοῦ καί στήν Ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ– ἔχομε καί ἄλλοτε ἀσχοληθεῖ ἀπό τήν ἴδια θέση τοῦ Περιοδικοῦ μας (πρβλ. τεύχη Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καί Νοεμβρίου 2002, καί Ἰουλίου 2003).

Σήμερα θά δοῦμε τό θέμα στήν εὐρύτερη δυνατή γενικότητά του, ἀλλά συγχρόνως καί σέ μιά σχεδόν «ἀθέατη» διάσταση! Γι' αὐτό τόν λόγο, θά δοῦμε τήν «κατά Θεόν γενναιότητα» νά κλιμακώνεται ἀπό τά σχεδόν αὐτονόητα τοῦ κοινοῦ «καθημερινοῦ» ἀνθρώπου, μέχρι τήν πλήρη αὐταπάρνηση τοῦ «διά Χριστόν Σαλοῦ».

Ἄς δοῦμε λοιπόν στή συνέχεια αὐτή τήν μακρά πορεία, ἀπό τήν ταπεινή καθημερινότητα ὡς τήν «ἐσχατολογική τελείωση», πού προγεύεται ὁ εὐσεβῆς Χριστιανός ἤδη ἀπό τόν παρόντα κόσμο. Μόνο σέ μιά τέτοια **συνολική** θεώρηση τοῦ μυστηρίου τῆς ἐν Θεῷ τελειώσεως, μέσα ἀπό τίς «ἀντιξοότητες» καί τούς «πειρασμούς» τοῦ παρόντος κόσμου, θά μπορέσουμε νά ἐκτιμήσουμε τά σεμνά «ἀγωνίσματα», ἀλλά καί τούς μυστικούς «ἄθλους», πού μπορεί νά γευθεῖ ὁ πιστός μέσα στήν Αὐλή ὄλων τῶν χαρίτων, πού εἶναι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ».

* * *

Τό εἰς Χριστόν βάπτισμα, («ὄσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδώσαστε», πρβλ. Γαλ. 3,27), μᾶς ἀπαλλάσσει βέβαια ἀπό τήν κληρονομημένη «προπατορική ἁμαρτία», ὅμως δέν μᾶς μεταβάλλει αὐτομάτως καί μηχανικά, ἀπό «σχοινοβατούντας» καί «ἐτοιμόρροπους» κάθε λεπτό νά ὑποπέσουμε ξανά στά προσωπικά μας ἁμαρτήματα, σέ «Ἀγγέλους», παγιωμένους σταθερά εἰς τό ἀγαθό.

Αὐτός ὁ «χριστιανικός ρεαλισμός» –ἂν ἐξαιρέσουμε τούς ἐξ ἐπαγγέλματος ὑποκριτές τοῦ ἐπάρατου εὐσεβισμοῦ– ἀποτελεῖ τήν σταθερή **αὐτοσυνειδησία** τοῦ μέσου Χριστιανοῦ, ἀνεξαρτήτως παιδείας ἢ ὁμολογιακῆς ἐντάξεως (Ὁρθόδοξος,

BRAVERY IN GOD

By Archbishop Stylianos of Australia

Part 1

We have formerly dealt with the theme of 'bravery' – in the life of the Christian and in the history of Christianity – in this Periodical (cf September, October and November issues, 2002 and July, 2003).

Today we will see the theme in its widest possible parameters but also from an almost 'invisible' perspective! For this reason, we will see 'bravery in God' escalating from those things almost self-evident for the common '**everyday**' human person, to the complete self-renunciation of 'the fool for Christ.'

Let us therefore see this long journey, from the humble daily routine to the 'eschatological perfection', which the Christian already foretastes in the present world. Only from such an **overall** study of the mystery of one's perfection in God, from within the 'unfavourable circumstances' and 'temptations' of the present world, will we be able to appreciate the modest 'struggles', but also the mystical 'feats' which a faithful person can experience within the 'habitat' of all gifts, which is the 'Church of God'.

* * *

Baptism in Christ ("**as many of you as were baptised into Christ have clothed yourselves with Christ**" cf. Gal 3:37), certainly spares us from the inherited 'ancestral sin', however it does not automatically and mechanically change us from '**walking the tight rope**' and being 'ready to fall' at every moment into personal sins, consolidated firmly (like angels) in good.

This 'Christian realism' –if we exclude all the professional hypocrites of abominable **pietism**– constitutes the stable **self-consciousness** of the average Christian, irrespective of education or confessional persuasion (Orthodox, Roman Catholic, Protestant).

Ρωμαιοκαθολικός, Προτεστάντης).

Ἐπομένως, σέ κάθε ἐποχή καί σέ κάθε περίσταση, οἱ **τίμιοι** μέ τόν Θεό καί σεβόμενοι τόν ἑαυτό τους καί τούς ἄλλους, δέν «ἀεροβατοῦν»! Μ' ἄλλα λόγια, δέν περιμένουν ἀπό τούς εἰς Χριστόν βαπτισμένους «ὑπεράνθρωπα» κατορθώματα, πόσο μάλλον «θαύματα»! Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ **σεμνοί** καί **νουνεχεῖς** Χριστιανοί, δέν ἀποκλείουν κατηγορηματικά κάποιες ἀπρόβλεπτες «παλινδρομήσεις», γνωστές ἀνέκαθεν στήν εὐόλιστη ἀνθρώπινη φύση.

Σ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν συνάφεια, πρέπει νά δοῦμε καί τήν αὐστηρή υπόμνηση τοῦ Ἀποστ. Παύλου, «ὁ δοκῶν ἐστάναι, βλέπω μή πέσῃ» (Κορ. Α' 10,12).

Ἐν τούτοις, ἡ φιλόανθρωπη καί θεμιτή αὐτή **ἐπιείκεια**, μέ τήν ὁποία κρίνουμε ἐφ' ὅσον «ὀρθοφρονούμε» ἑαυτούς καί ἀλλήλους, δέν μᾶς ἐπιτρέπει ἀσφαλῶς νά ξεπεράσουμε ἀτιμωρητί κάποια «ἐσκαμμένα». Καί τά ἐσκαμμένα αὐτά εἶναι **σαφή** καί ἀδιαπραγμάτευτα, ὅσο κι' ἂν θεωροῦνται κάποτε **ἀόριστα**. Τά δεχθήκαμε καί τά ὁμολογήσαμε ὡς «**κανόνα**» ζωῆς καί Πίστewς, ὅταν κατά τό βάπτισμά μας ἐδηλώναμε (αὐτοπροσώπως ἢ διά τοῦ Ἀναδόχου) ὅτι, «**ἀπεταξάμεθα** τόν Σατανᾶ» καί «**συνετάχθημεν** τῷ Χριστῷ» (δηλαδή ἀρνηθήκαμε τόν Σατανᾶ καί τίς μεθοδεῖς του, καί **συν-ταχθήκαμε**, ἐν-σωματωθήκαμε στήν **τάξη** καί εὐ-ταξία τοῦ Χριστοῦ, τήν ὄντως «νέα τάξη» πραγμάτων!).

Εἶναι, συνεπῶς, ἀπαράδεκτη ἡ «ἐν ψυχρῷ» ἀτομική ἢ συλλογική **ἐκ-πτώση** τοῦ Χριστιανοῦ σέ **νοοτροπίες** καί **πρακτικές** τοῦ Διαβόλου, πού κυβερνοῦν ἀδιαλείπτως τόν φθειρόμενο καί πρό πολλοῦ διεφθαρμένο κόσμο, τόν ὁποῖο οἰκιοθελῶς, καί χωρίς ἐξαναγκασμό, «**ἀπο-κηρύξαμε**». Ὅπως δηλαδή ὁ ἀπλός **φυσικός** ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατο νά ὑπερβεῖ ἕνα **ὄριο** σέ λάθη καί ἁμαρτίες (ἀποτυχίες!) χωρίς νά περιπέσει στό ἐπίπεδο τοῦ **κτηνώδους**, τό ἴδιο καί ὁ Χριστιανός δέν δικαιούται πιά νά ὀνομάζεται ἔτσι, ὅταν συμπεριφέρεται μέ **ἀναληγσία** καί **ἀδιαφορία** τέτοια, σάν νά μήν εἶχε ποτέ βαπτισθεῖ! Δέν εἶναι ἄγνωστη ἡ φοβερή εἰκόνα πού χρησιμοποιεῖ σ' αὐτή τήν περίπτωση ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, μιλώντας γιά «**σκυλί πού γύρισε κι ἔφαγε τόν ἐμετό του**» («κύων ἐπιστρέψας ἐπί τό ἴδιον ἐξέραμα», Β' Πέτρ. 2,22).

Πρῶτο λοιπόν «σκαλοπάτι» τῆς κατά Θεόν **γενναιότητας**, εἶναι τό νά ἀναγνωρίζει ὁ Χριστιανός χωρίς ὑπεκφυγές κάποιες **θεμελιώδεις** καί ἀπαραβάτες **δεσμεύσεις** πού ἔχει ἀναλάβει. Καί ὅταν δέν κατορθώνει νά τίς τιμᾷ μέ στοιχειώδη συνέπεια, στήν δημόσια τοῦλάχιστον συμπεριφορά του, νά ἔχει ἔστω τό **σθένος** καί τήν **ἐντιμότητα** νά ὁμολογῇ τήν **ἥττα** του. Τότε γίνεται ἀσφαλῶς συμπαθέστερος σ' ὁποιοσδήποτε συνανθρώπους του, πιστοῦς ἢ μή πιστοῦς, ὅσο ἀντιπαθέστατος γίνεται ὅταν «κρύβεται πίσω ἀπό τό δάχτυλό του»(!), καθώς θυμόσοφα λέει ὁ λαός.

Μ' αὐτή τήν **κοινή λογική**, πού εἶναι προσιτή σέ

Consequently in every epoch and at every circumstance, those who are **honourable** with God, and who respect themselves and others, do not 'have their heads in the clouds'! In other words they do not expect 'superhuman' achievements from those baptised into Christ, still less 'miracles'! This means that **modest** and **judicious** Christians do not exclude categorically some unforeseen 'regressions', known throughout time in unstable human nature.

In precisely this relationship, we have to see the strict reminder of the Apostle Paul, "if you think you are standing, watch out that you do not fall" (1 Cor 10:12).

However, this loving and legitimate **leniency** with which we judge since we '**think rightly**' about ourselves and one another, certainly does not allow us to go beyond some '**borders**' without punishment. And these borders are **lucid** and non-negotiable, irrespective of whether they are sometimes considered indefinite. We received them and confessed them as a '**canon**' of our life and Faith, when we declared, during our baptism (personally or through our Sponsor), that '**we renounced** Satan' and 'joined the side of Christ' (that is, we rejected Satan and his works and became one **body** in the **order** and **discipline** of Christ, indeed the 'new order' of things!).

It follows that the 'stand-offish' individual or collective **forfeiture** of the Christian to **mentalities** and **ways** of the Devil, which always govern the decaying world, that has been depraved from long ago and which we willingly '**renounced**' without force, is unacceptable. Just as it is impossible for the simple **natural** human person to go beyond a certain **boundary** regarding mistakes and sins (failures!) without falling into a level of **bestly** behaviour, so too a Christian is not justified to be called Christian, when he or she acts with such **callousness** and **indifference**, as if never baptised! The fearful image in this instance found in the word of God about a '**dog which ate its vomit**' ("The dog turns back to its own vomit", (2 Pet 2:22)) is not unknown.

Therefore the first 'step' of this **bravery** in God is to recognise without evasions some **foundational** and inviolable **obligations** which a Christian person has undertaken. And when the Christian does not succeed in honouring these with essential consistency, at least on the public level, then he or she must at least have the **strength** and **honesty** to confess **defeat**. Then the Christian person surely becomes more likeable to all fellow human beings, whether faithful or not. Yet the same persons can be disliked if they 'hide behind their finger!' as the saying wisely states.

όλους αρκεί να είναι τίμιοι— έδηλώσαμε κατ' επανάληψη σέ Ποιμαντορικές μας Έγκυκλίους και Μηνύματα, ότι οι περιβόητη θεωρία του S. P. Huntington, γιά «σύγκρουση» Άνατολής και Δύσεως, ως σύγκρουση **θρησκείων** και **πολιτισμών**, ήταν μία καλοστημένη «παγίδα» τών Ίμπεριαλιστικών και άνομολόγητων σχεδίων του Πολυεθνικού Οικονομικού Κατεστημένου (μέ επίκεντρο, ως γνωστόν, τόν Άγγλοσαξωνικό χώρο Άμερικής και Δυτ. Εϋρώπης).

Μέχρι ποιού σημείου ό ίδιος ό S. P. Huntington είχε συνείδηση ότι ήταν όργανο γιά έξυπνέρτηση **άλλοτριών** συμφερόντων, αυτό δέν μπορούμε να τό κρίνουμε έμεις. Έκείνο όμως πού μπορούμε να έπαναλαμβάνουμε άνεπιφύλακτα, είναι ότι οι **φοβίες** γιά δήθεν **Μουσουλμανικά**, **Όρθόδοξα**, ή **Έβραϊκά** «τόξα», παραγνωρίζουν χονδροειδώς τόν κυριότερο λόγο τών συγκρούσεων, τίς όποιες βέβαια κανείς δέν μπορεί ν' άρνηθεί.

Ό κύριος **λόγος** και ή άπ' όλους άτυχώς άνομολόγητη **αίτία** τών έν λόγω συγκρούσεων, πού έχουν όδηγήσει τά τελευταία αυτά χρόνια σέ μία παγκόσμια **τρομοκρατία**, δέν είναι ή **θρησκεία** καθ' έαυτήν (Έβραϊκή, Χριστιανική, ή **Μουσουλμανική**). Είναι άποκλειστικά και μόνο ή άθεόφοβη **ύποκρισία** μέ τήν όποία οι άσυνείδητοι όπαδοί, και άπό τίς **τρεις** έν λόγω θρησκείες, πού κυριαρχούν αυτή τήν στιγμή στό διεθνές προσκήνιο, δέν τηρούν στήν πράξη **μήτε στοιχειωδώς** τά υπό τών Ίερών Κειμένων τους (Βίβλος-Κοράνιον) ύπαγορευόμενα. Αύτά δηλ. πού **ρητορικάς** μόνο όμολογούνται ως «**θείο θέλημα**» και «**Νόμος Θεού**».

Και όταν βέβαια λέμε εδώ «ύποκρισία», δέν έννοούμε άπλώς μία περιστασιακή «άμφίεση», μία παραπλανητική «θεατρinίστικη» έμφάνιση μπροστά στους άλλους, μέ άνάλογη «ευχάριστη συμπεριφορά» (πλαστές ευγένειες και χαμόγελα!), γιά να έπιτευχθούν **στιγμιαίοι** και όπωσδήποτε **συγκεκριμένοι** στόχοι ιδιοτελών συμφερόντων.

Η ύποκρισία γιά τήν όποία μιλούμε, είναι όχι άπλώς **μεθοδολογικής** (στιγμιαίας), αλλά **άξιοματικής** (μόνιμης) φύσεως.

Μέ άλλα λόγια, δέν είναι άπλή «τακτική» και **πρόγραμμα** ή έν λόγω γενική ύποκρισία. Είναι βαθύτατη **πόρωση** και **διάβρωση** τής συνειδήσεως, γιάτί βασίζεται στήν έσφαλμένη **βεβαιότητα** ότι είμαστε ίκανοί να έξαπατήσουμε κάθε λεπτό, όχι μονάχα τόν συνάνθρωπο και τόν έαυτό μας, αλλά και τόν ίδιο Θεό.

Στήν συνέχεια, μπορούμε παρακάτω να δοϋμε ένδεικτικά πνευματικότερες βαθμίδες χριστιανικής γενναιότητας, οι όποιες —όπως είπαμε είσαγωγικά— άποτελούν ένα είδος μυστικής και «άθέατης» πλευράς του άδιάλειπτου άγώνα κάθε πιστού, να άνταποκριθεί στό τελείως προσωπικό και άδιαπραγμάτευτο «άθλημα», μέ τό όποιο ένας έκαστος είναι «**χρεωμένος**» «κατά τό μέτρον τής δωρεάς του Χριστού» (Έφεσ. 4, 7).

It was with this **common logic**, which is accessible to all —provided they are honourable that we declared repeatedly in our Pastoral Encyclicals and Messages, that the renowned theory of S.P. Huntington regarding the '**clash**' between East and West, a clash of **religions** and **civilizations**, was a well set up 'trap' of imperialistic and unconfessed designs of the multinational economic status quo (having Anglo-Saxon countries of America and Western Europe at its epicentre).

To what degree S.P. Huntington himself was conscious of the fact that he was an organ for the furtherance of **other** interests, is not for us to judge. That which we can however repeat unreservedly is that the **scare tactics** concerning alleged **Muslim, Orthodox** or **Jewish** 'arcs', fail to recognize in a coarse way the most significant reason for this clash, which certainly nobody can reject.

The main **reason** and **cause** for this aforementioned clash, which unfortunately is not confessed by anybody and which has led, these past few years, to global **terrorism**, is not **religion per se** (**Jewish, Christian, or Muslim**). Rather it is exclusively the ungodly **hypocrisy** with which dishonest followers from the **three** aforementioned religions, which reign at this point in time on the international scene, do not practise even those **essential** things dictated by their own Sacred Texts (Bible-Koran). In other words those things which are only **rhetorically** confessed as '**divine will**' and '**the Law of God**'.

And when we say here 'hypocrisy' we do not simply mean an occasional form of 'dress', a misleading 'theatrical' appearance in front of others, with analogous 'pleasant behaviour' (fake politeness and smiles!), so as to achieve **momentary** and no doubt **concrete** aims of selfish interests.

The type of hypocrisy we are speaking about is not of a simply **methodological** (momentary) nature, but of an **axiomatic** permanent one.

In other words, this aforementioned general type of hypocrisy it is not a simple 'tactic' and **program**. Rather it is the deepest **hardening** and **erosion** of the conscience, because it bases itself on the mistaken **certitude** that we are able to deceive at every moment, not only our fellow human beings and ourselves, but God Himself.

Following in our next issue we shall see indicative more spiritual stages of Christian bravery, which — as we have said by way of introduction — constitute a type of mystical and 'invisible' aspect of the incessant struggle of every faithful person, to respond entirely to the **personal** and non-negotiable 'struggle', with which each person is '**obligated**' "according to the measure of Christ's gift" (Eph 4:7).

Philip Kariatlis

A Credible Presentation of Redemption for Today

*"God became human so that human beings may become God"
(St Athanasius)*

Introduction

In the history of theology, one can detect quite different, but not necessarily opposing emphases in the understanding of redemption (ie the way God redeems humanity and the world) in the Western and Eastern Churches. In the past the **Roman Catholic Church** has tended to understand redemption in terms of legal, juridical and forensic categories. In his famous book, which has influenced all subsequent treatments on redemption, **Anselm** argued that the sin of humankind had offended God and that the justice of God could only be served by making a 'satisfaction' or just payment of the penalty. Moreover the various **Protestant Churches** have understood redemption in terms of 'penal substitution' models. In the **Orthodox Churches**, especially with the patristic revival in the middle of this century the doctrine of the redemption has been linked up with the **Incarnation** of Christ and **deification**.

In Orthodox theology, redemption is not seen in juridical terms, whereby one is simply redeemed from the wrath of God and granted an extrinsic justification as a result of the fall. Whilst the consequences of the 'fall' must not be downplayed, redemption, nevertheless must not to be understood merely as forgiveness of sins and humanity's reconciliation to God. Eastern theology sees **redemption in positive terms** whereby one is actually called to really participate in the personal and divine energies of the Trinity as a result of the Incarnation of Jesus Christ. Or to put it another way, redemption is a gracious and divine gift which is bestowed by the grace of the Holy Spirit in the Church today, granting all faithful a personal experience of Christ who in turn leads us to God, His Father. It is this paper's contention that, even though there are a host of redemption models (such as ransom, propitiation, adoption, reconciliation, forgiveness, deliverance) which Western theology tends to highlight, the Eastern perspective must also be taken seriously so that a credible presentation of redemption might once again adequately confirm the wonder of God's saving acts in history. Therefore it is the purpose of this brief paper to outline the Orthodox understanding of redemption. And the importance of the Incarnation and the doctrine of deification are foundational for approaching the mystery of redemption today.

The Incarnation

The way redemption is understood greatly affects our theology of the Incarnation. If redemption, for example is understood merely in terms of justification or sanctification, then the Incarnation simply took place so that Christ

could justify or sanctify humanity both from the ancestral sin of the world and our own personal sins. Archbishop Stylianos has rightly pointed out, however that such a conception of the mystery of the Incarnation, whilst not erroneous as such, is nevertheless juridical and mechanical. It makes God dependent on the mishaps of human adventure since God is understood to have incarnated, not freely as part of His pre-eternal will, but only in reaction to the sin of the world so as to rectify the human predicament gone wrong. It is as though the Incarnation was an accidental event on the part of God so as to restore divine-human communion which had been broken. Such an understanding, however, deprives God, Archbishop Stylianos argues of the magnitude of His love and providence.¹ If, on the other hand redemption is comprehended in terms of deification then the Incarnation is necessary, with or without the world's 'fall' since God's Logos would have become human (ie hypostatically uniting Himself with human nature) so as to deify or intimately unite Himself with the entire created cosmos. Far from being seen as a remedy to a sinful world, the Incarnation is now understood as the fulfillment of God's plan of communion with the entire cosmos He loved so much (cf Jn 3:16).

In the East, therefore the fact that the **Word** became flesh and died for us has not meant that **humankind** has simply been justified from God's anger, but rather that it has **assumed** an intimate and **hypostatical unity**² with divinity itself. The essence of our redemption lies in the lifting up of human nature into an everlasting communion with the divine life which was realized by Christ's redeeming work. The whole emphasis of the Greek fathers centered upon this foundational conception: the Incarnation of the Word as the fulfillment of God's entire redemptive process. The whole destiny and history of humankind was on its way to being fully realized in the Incarnation. The Incarnation is not to be seen as a reduction of Christ's divinity to put right the world which had 'missed its mark' but on the contrary, a lifting-up of human persons, the deification or *theosis* of human nature. The East has always seen the Incarnation as the **union of divine majesty with human frailty** and therefore the ultimate redemptive act of God.

As it has been stated above, the Greek fathers saw the Incarnation as that which began the whole process of our redemption. But more than that, the fathers spoke of the

1. Lectures delivered at St Andrew's Theological College, 2004

2. By hypostatic union is simply meant the union in the person or hypostasis of Christ of the natures of divinity and humanity.

original destiny of human nature as one leading to a hypostatic union with the divine Logos in Christ - ie our deification. Christ, who as the perfect union of divine and human³ opened the way for our human nature to participate in the divine. For this reason many fathers interpreted the **Incarnation** of the Logos not as a simple consequence of the fall, but as the **fulfillment of the original will of God** - namely that in the person of the Logos, human nature was capable of being united with the divine. In his book, *Deification in Christ*, Nellas wonderfully summed it up in this way: “Christ is not the result of an act of Satan. The union of the divine and human natures took place because it fulfilled the eternal will of God..... Prior to the hypostatic union of the divine nature with the human, man even before the fall was anterior to Christ, a fact which means that even then, in spite of not having sinned, man had need of salvation, since he was an imperfect and incomplete “child”. This teaching lies at the core of the theology of St Irenaeus. Human nature could not have been completed simply by its tendency; it had to attain union with the Archetype. Since Christ is “the head of the body, the Church” (Col. 1.18), a fact which means in patristic thought that Christ is the head of true humanity, as long as human nature had not received the hypostasis of the Logos it was in some way without real hypostasis - it lacked real substance”.⁴ Nellas indicated in the strongest possible way that the deification of humanity, even if humanity had not sinned, needed the hypostatic union of the divine and human natures of Christ in the Logos – ie the Incarnation.

The **hypostatic union** of divine and human accomplished in Christ, was the very **foundation** of the **deification of humanity**. Since Christ took on human nature and bestowed upon it the fullness of grace, He made humanity capable of ascending to God. Therefore **St Athanasius** could say that “God became human so that humanity may become God”.⁵ It is the gift of the Incarnation which gives humanity the possibility of deification. Since the first Adam went astray and deprived himself of the gratuitous gift of union with God, the Second Adam, the divine Logos achieved this union of the two natures in his person. Therefore the Incarnation of Christ does not simply redeem humanity from the effects of the fall but **completes the pre-fallen nature of humanity** by deifying it. For the fathers, the deification of Christ’s human nature became the vessel by which our human nature too could be deified. This is the basis of the theology of deification which is found in the fathers. Meyendorff also described it in this way:

3. cf. the teaching of Chalcedon (451AD) on their teaching of Christ: “Following the holy fathers we teach with one voice that the Son of God and our Lord Jesus Christ is to be confessed as one and the same (Person), and he is perfect in Divinity and perfect in Humanity, true God and true Man. This one and the same Jesus Christ, the only-begotten Son (of God) must be confessed to be in two natures, **without mixture and without change, without separation and without division.**”

4. P. Nellas, *Deification in Christ*, pp.37-38.

5. *De Incarnatione verbi* 54, P.G. 25, 192B.

“The hypostatic union of divinity and humanity in Jesus Christ is the very foundation of salvation, and therefore of deification: in Christ, humanity has already participated in the uncreated life of God because the ‘flesh’ has truly become ‘the flesh of God’”.⁶

The above quotation clearly states that the incarnation is the presupposition for God’s ultimate redemptive act in deifying the entire world.

Such is the fundamental position of the Incarnation of the Word for a credible and contemporary teaching on redemption. The Incarnation of the Logos has opened to all human persons the possibility of restoring their unity with God. And the death of Christ was effective in humanity’s redemption, not because it satisfied a transcendent justice which required retribution for humanity’s sins but because it was the death of the Son of God in the flesh (ie, in virtue of the hypostatic union). Fr Georges Florovsky wrote that

“the death of the Cross was effective, not as a death of an Innocent One, but as the death of the Incarnate Lord”.⁷

The Orthodox notion of redemption is clearly not simply an act to satisfy a legal requirement, but one which destroys death by his death and opens the way for our immortality. For this reason many fathers would view the mystery of the Incarnation independent of the ‘fall’. This hypostatic, complete mingling of created and uncreated natures without division or confusion had as its immediate consequence the deification of the nature created in Christ and by extension human nature in general. And it is to this doctrine of deification that we now turn.

Deification - the human destiny

For the Eastern fathers, the formulation of the doctrine of ‘**deification**’, affirmed the reality of humanity’s innermost hope as “**belonging to God**”. **St Gregory Nazianzus** argued that the root of a person’s true greatness and calling lay in being “**called to be a god**”.⁸ Elsewhere, **St Basil the Great** insisted that “**the goal of our calling is to become like god**”.⁹ The ultimate redemptive destiny of humanity is none other than to attain likeness to God and union with Him. Deification denotes a **direct union** and a total transformation of the human person with the living God by divine grace. St Basil the Great said that human beings are nothing less than creatures that have received the order to become gods.¹⁰ The descent (*katavasis*) of God has offered the created order the capability of ascending (*anavasis*) to the Divine in the Holy Spirit. For the Eastern fathers, deification is God’s greatest gift to, and the innermost goal of human existence. Although the term does not occur in the Holy Scriptures, the Greek

6. J. Meyendorff, *A Study of Gregory Palamas*, p.182.

7. G. Florovsky, ‘The Lamb of God’, *Scottish Journal of Theology*, (March, 1961), p.24.

8. *Funeral Oration for St Basil*, P.G. 36, 560A.

9. *On the Holy Spirit* 1.2.

10. *On the Holy Spirit*, 1.2.

Μᾶς ἔδωσε λοιπόν, ὅπως εἶπα, ἐντολές πού μᾶς καθαρίζουν καί ἀπό τά ἴδια μας τά πάθη, καί ἀπ' αὐτές τίς κακές διαθέσεις πού ὑπάρχουν στόν «ἔσω ἄνθρωπο» (Ρωμ. 7,22: Ἐφ. 3,16). Γιατί τόν προικίζει μέ τήν διάκριση τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, τόν ξυπνάει, τοῦ δείχνει τίς αἰτίες πού τόν κάνουν νά ἁμαρτάνει, καί λέει: «Ὁ νόμος εἶπε: Νά μήν μοιχεύσεις. Ἐγώ ὅμως λέω, οὔτε καί νά ἐπιθυμήσεις» (Ματθ. 5,27: Ἐξ. 20,14). «Ὁ νόμος εἶπε: Νά μήν φονεύσεις. Ἐγώ ὅμως λέω. Οὔτε νά ὀργιστεῖς» (Ματθ. 5, 27: Ἐξ. 20,13). Γιατί ἂν ἐπιθυμήσεις, καί ἂν ἀκόμα δέν μοιχεύσεις σήμερα, ὅμως δέν σταματάει μέσα σου νά σ' ἐνοχλεῖ ἢ ἐπιθυμία μέχρι νά σέ ρίξει καί στή διάπραξη τοῦ πάθους. Ἄν θυμώνεις καί ξεσηκώνεσαι κατά τοῦ ἀδελφοῦ σου, θά πέσεις καί στήν καταλαλιά καί μετὰ στήν ἐπιθυμία νά πάθει κακό, καί ἔτσι προχωρώντας λίγο-λίγο φτάνεις στό σημεῖο νά φονεύσεις.

*Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

fathers believed that it was a fitting theological term affirming the command of 2 Peter 1:4 - ie **“to become participants of the divine nature”**. Regarding deification, a seventh century father, **St Anastasius of Sinai**, writes the following:

“Deification is the elevation to what is better, but not the reduction of our nature to something less, nor is it an essential change of our human nature. A divine plan, it is the willing condescension of tremendous dimension by God, which He did for the salvation of others. That which is of God is that which has been lifted up to a greater glory, without its own nature being changed”.¹¹

This is an important statement because it rejects all forms of pantheism.

Now, the patristic tradition has always sought to stress the importance of the process of deification in reference to redemption. As a result of the **enhyposstasia** of the second Person of the Trinity, Christ's humanity, in virtue of the **communicatio idiomatum** [communication of attributes, divine and human] is a deified humanity, which does not lose its human characteristics in any way. In fact, on the contrary these human attributes become more real since they model the divine according to which they were created. For the Eastern patristic tradition, the basis of humanity's deification is clearly found in the hypostatic union between the divine and human natures of Christ. These divine energies in Christ, as a result of the 'communi-

Πάλι λέει ὁ νόμος: «Ὁφθαλμό ἀντί ὀφθαλμοῦ καί δόντι ἀντί δοντιοῦ κ.τ.λ.» (Ἐξ. 21,24). Αὐτός ὅμως μᾶς διδάσκει ὄχι μόνο νά δεχόμεστε μέ μακροθυμία τό κτύπημα αὐτοῦ πού μᾶς ραπίζει, ἀλλά καί νά τοῦ γυρίζουμε καί τό ἄλλο μάγουλο μέ ταπείνωση. Γιατί αὐτός ἦταν τότε ὁ σκοπός τοῦ νόμου, νά μᾶς διδάξει νά μήν κάνουμε ὅσα δέν θέλουμε νά πάθουμε. Μᾶς σταματοῦσε λοιπόν νά μήν κάνουμε τό κακό, μέ τό φόβο μήπως πάθουμε τό ἴδιο. Τώρα, ὅπως εἶπα, αὐτό πού μᾶς ζητιέται εἶναι, νά ξεριζώσουμε ἀπό τήν ψυχή μας κάθε πάθος, εἴτε αὐτό εἶναι μίσος, εἴτε φιληδονία, εἴτε φιλοδοξία, εἴτε ὅ,τιδήποτε ἄλλο.

Μ' ἓνα λόγο, ὁ σκοπός τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι νά μᾶς διδάξει πῶς φθάσαμε σ' αὐτές τίς ἁμαρτίες, ἀπό ποιά αἰτία πέσαμε σ' αὐτές τίς κακές ἡμέρες. Πρῶτα-πρῶτα μᾶς ἐλευθέρωσε, ὅπως ἔχω ἤδη πει, μέ τό Ἅγιο Βάπτισμα δίνοντάς μας τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, καί μᾶς ἔδωσε ἐξουσία νά κάνουμε τό καλό, ἂν θέλουμε, καί νά μήν παρ-
συρόμαστε κατά κάποιο τρόπο μέ τή βία στό κακό.

cation of attributes' reach all those who live a life literally in Christ. Ultimately redemption means deification which is the supreme goal for which humankind was created.

Conclusion

All that has been said thus far necessitates a theological synthesis between the Western and Eastern theologies of redemption. Despite the Western understanding of redemption in terms of penal substitution or satisfaction models this article has examined the Eastern understanding of redemption - a redemption which ultimately calls all of the created order to deification by grace. What is called for therefore today is a complementary understanding of redemption so that the fullness of humanity's true existence might be realized. Only when the Orthodox understanding of redemption is taken seriously can the whole ideal of redemption be credibly presented today. All too often, the West speaks of juridical models at the expense of other models. On the other hand, the East is all too often tempted to speak of redemption solely in Incarnation and deification terms. Both perspectives are necessary for a complete and wholistic understanding of redemption. In a world where our struggles often seem hopeless, where our life seems meaningless because death is ever present, the good news and foundation of our hope is that Christ has overcome death and granted life in the tombs.¹² The Incarnation of the Logos offers us a “life in Christ” empowering us to live as Christ, to love as Christ, to serve as Christ and to be one with Christ.

11. *Concerning the Word*, P.G. 89, 77BC.

12. An Orthodox hymn of the Resurrection.

Γιατί εκείνος πού είναι δούλος στις αμαρτίες, πιέζεται και σέρνεται απ' αυτές, καθώς λέει: «Καθένας δένεται μέ τά δεσμά τών αμαρτιών του» (Παροιμ. 5, 22). Μετά, μέ τίς ἅγιες ἐντολές μᾶς διδάσκει πῶς νά καθαριστοῦμε καί απ' τὰ ἴδια τά πάθη, ὥστε νά μήν πέφτουμε μ' αὐτά πάλι στίς ἴδιες αμαρτίες. Μᾶς δείχνει λοιπόν καί τήν αἰτία ἀπό τήν ὁποία καταντάει κανείς στήν ἀλαζονική καί περιφρονητική συμπεριφορά καί στήν παρακοή καί αὐτῶν ἀκόμα τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι μᾶς δίνει τή θεραπεία καί τῆς αἰτίας, ὥστε νά μπορέσουμε νά ὑπακούσουμε καί νά σωθοῦμε.

Ποιά λοιπόν εἶναι ἡ αἰτία καί ποιά ἡ θεραπεία καί αὐτῆς τῆς ἀλαζονικῆς καί περιφρονητικῆς συμπεριφοράς; Ἀκούστε τί λέει ὁ Κύριός μας: «Μάθετε ἀπό μένα ὅτι εἶμαι πρᾶος καί ταπεινός στήν καρδιά καί θά βρεῖτε ἀνάπαυση στίς ψυχές σας» (Ματθ. 11,29). Νά, ἐδῶ, σύντομα μ' ἓνα λόγο μᾶς ἔδειξε τή ρίζα καί τήν αἰτία ὅλων τῶν κακῶν, καί τό φάρμακό της, τήν αἰτία ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Μᾶς ἔδειξε ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια μᾶς νίκησε, καί ὅτι δέν μπορούμε διαφορετικά νά ἐλεηθοῦμε, παρά μόνο μέ τό ἀντίθετο, πού εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη. Γιατί ἡ ὑπερηφάνεια γεννάει τήν ἀλαζονική καί περιφρονητική συμπεριφορά καί τήν καταστροφική παρακοή, ὅπως ἀκριβῶς καί ἡ ταπεινοφροσύνη γεννάει τήν ὑπακοή καί τή σωτηρία τῶν ψυχῶν μας. Ἐνωῶ βέβαια ἐκείνη τήν πραγματική ταπεινοφροσύνη, ὄχι μόνον τήν ταπείνωση μέ λόγια ἢ μέ ἐξωτερικούς τύπους, ἀλλά τήν πραγματικά ταπεινή διάθεση, πού καλλιεργεῖται στήν καρδιά καί στό φρόνημα. Γιατί αὐτό ἐννοεῖ, ὅταν λέει: «Εἶμαι πρᾶος καί ταπεινός στήν καρδιά».

Ἐκεῖνος λοιπόν πού θέλει νά βρεῖ ἡ ψυχή του ἀληθινή ἀνάπαυση, ἄς μάθει τήν ταπεινοφροσύνη καί θά δεῖ ὅτι σ' αὐτή βρίσκεται κάθε χαρά, κάθε δόξα καί κάθε ἀνάπαυση, ὅπως ἀκριβῶς καί στήν ὑπερηφάνεια βρίσκονται ὅλα τά ἀντίθετα. Πῶς φτάσαμε σ' ὅλες αὐτές τίς θλίψεις; Γιατί πέσαμε σ' ὅλη αὐτή τήν ἀθλιότητα; Δέν εἶναι ἀπό τήν ὑπερηφάνεια μας; Δέν εἶναι ἀπό τήν ἀνοησία μας; Δέν εἶναι γιατί δώσαμε τόπο στήν κακή προαίρεσή μας; Δέν εἶναι γιατί προτιμήσαμε νά ἐπιβάλλουμε τό πικρό θέλημά μας; Γιατί ὅμως; Δέν δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος μέσα σέ κάθε ἀπόλαυση, σέ κάθε χαρά, σέ κάθε ἀνάπαυση, σέ κάθε δόξα; Δέν βρισκόταν στόν παράδεισο; Τοῦ εἶπε ὁ Θεός: «Μήν τό κάνεις αὐτό», καί τό ἔκανε. Βλέπεις ὑπερηφάνεια; Βλέπεις ἰσχυρογνωμοσύνη; Βλέπεις ἀνυποταξία; Ὅταν λοιπόν ὁ Θεός εἶδε ἐκείνη τήν ἀναίδεια εἶπε: «Αὐτός εἶναι ἀνόητος, δέν ξέρεי νά χαρεῖ. Ἄν δέν κακοπεράσει, σέ λίγο καιρό πάει, χάνεται ἐντελῶς. Γιατί ἂν δέν μάθει τί εἶναι θλίψη δέν θά μάθει καί τί εἶναι ἀνάπαυση». Τότε τοῦ ἔδωσε ὅ,τι τοῦ ἄξιζε καί τόν ἔβγαλε ἀπό τόν παράδεισο. Παραδόθηκε λοιπόν στή φιλαυτία του καί στά θελήματά του, γιά νά τόν συντρίψουν, γιά νά μάθει νά μήν ἔχει ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτόν του, ἀλλά στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, γιά νά τόν διδάξει αὐτή ἡ ταλαιπωρία τῆς παρακοῆς τήν ἀνάπαυση τῆς

ὑπακοῆς, ὅπως λέει ὁ Προφήτης: «Θά σέ τιμωρήσει ἡ ἴδια ἡ ἀποστασία σου» (Ἱερ. 2, 19).

Ὅμως ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ὅπως πολλές φορές εἶπα, δέν ἐγκατέλειψε τό πλάσμα Του, ἀλλά πάλι τό παρακινεῖ, πάλι τό παρηγορεῖ: «Ἐλάτε σ' ἐμένα ὅλοι οἱ κουρασμένοι καί φορτωμένοι, καί ἐγώ θά σᾶς ἀναπαύσω» (Ματθ. 11,28). Σάν νά λέει: «Κουραστήκατε, ταλαιπωρηθήκατε, ἀποκτήσατε πείρα τῶν κακῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀνυποταξίας σας. Ἐλάτε λοιπόν γυρίστε πίσω, κατανοεῖστε τό μέγεθος τῆς ἀδυναμίας σας καί τήν καταφρόνια σας, γιά νά βρεῖτε τήν ἀνάπαυση καί τή δόξα σας. Ἐλάτε, ζεῖστε μέ ταπεινοφροσύνη ἐσεῖς πού θανατωθήκατε ἀπό τήν ὑπερηφάνεια. Μάθετε ἀπό μένα ὅτι εἶμαι πρᾶος καί ταπεινός στήν καρδιά, καί θά βροῦν ἀνάπαυση οἱ ψυχές σας» (Ματθ. 11,29).

Ἄλλοίμονο, ἀδελφοί μου, τί κακό κάνει ἡ ὑπερηφάνεια! Ἄχ! Νά ξέρατε τί μπορεῖ νά κατορθώσει ἡ ταπεινοφροσύνη! Τί χρειάζονταν ὅλες αὐτές οἱ περιπέτειες; Γιατί, ἂν ἀπό τήν ἀρχή ταπεινωνόταν ὁ ἄνθρωπος καί ἔκανε ὑπακοή στό Θεό καί φύλαγε τήν ἐντολή, δέν θά ἔπεφτε. Πάλι, μετά ἀπό τήν ἀμαρτία, τοῦ ἔδωσε ἀφορμή νά μετανοήσει καί νά ἐλεηθεῖ, καί ὅμως παρέμεινε στήν ὑπερηφάνειά του. Γιατί ἤρθε λέγοντάς του: «Ἀδάμ πού εἶσαι»; Ἄντί νά πει: «Ἀπό ποιά δόξα ξέπεσες καί σέ ποιά χάλια κατάντησες»; Καί μετά τόν ρωτάει: «Γιατί ἁμάρτησες; Γιατί παρέβηκες τήν ἐντολή»; Δίνοντάς του εὐκαιρία μόνο καί μόνο γιά νά πει: «Συγχώρεσέ με». Ἄλλά πού νά βρεθεῖ τό «συγχώρεσέ με»; Πουθενά ταπείνωση, πουθενά μετάνοια ἀλλά τά ἀντίθετα. Καί ἀπαντάει: «Ἡ γυναίκα πού μου δωσες». Δέν λέει: «Ἡ γυναίκα μου μέ ξεγέλασε», ἀλλά «ἡ γυναίκα πού μου ἔδωσες», σάν νά θελε νά πει: «Ἡ συμφορά πού μου φόρτωσες στό κεφάλι μου». Γιατί ἔτσι εἶναι, ἀδελφοί μου. Ὅταν δέν συνηθίζει ὁ ἄνθρωπος νά κατηγορεῖ τόν ἑαυτόν του, δέν ἀργεῖ νά θεωρήσει αἴτιο τοῦ κακοῦ καί τόν ἴδιο τόν Θεό. Μετά ἔρχεται σ' αὐτήν, τήν Εὐα, καί τῆς λέει: «Γιατί δέν τήρησες τήν ἐντολή»; Σάν νά ἔλεγε νά τῆς πει: «Τουλάχιστον ἐσύ συγχώρεσέ με γιά νά ταπεινωθεῖ ἡ ψυχή σου καί νά βρεῖ ἔλεος». Ἄλλά καί πάλι πουθενά τό «συγχώρεσέ με». Σάν νά ἔλεγε νά πει: «Ἄν ἁμάρτησε αὐτός, ἐγώ τί φταίω»; Τί κάνετε ταλαιπώροι; Βάλτε μιά μετάνοια, ἀναγνωρίστε τό λάθος σας, λυπηθεῖτε γιά τή γύμνια σας. Ἄλλ' ὅμως κανένας τους δέν ἀξιώθηκε νά κατηγορήσει τόν ἑαυτόν του, κανένας τους δέν βρέθηκε νά ἔχει λίγη ταπείνωση.

Νά λοιπόν, βλέπετε καθαρά πού ἐφθασε ἡ κατάστασή μας. Δέστε σέ ποιά καί πόσα κακά μᾶς ἔφερε τό νά δικαιώνουμε τούς ἑαυτούς μας, τό νά ἀκολουθοῦμε τή γνώμη μας, τό νά ικανοποιοῦμε τό θέλημά μας, πού εἶναι βέβαια γεννήματα τῆς ἀντίθετης ὑπερηφάνειας, ὅπως ἀκριβῶς καί τό νά κατηγοροῦμε τόν ἑαυτό μας, τό νά μή δίνουμε ἐμπιστοσύνη στή φρονιμάδα μας καί τό νά μισοῦμε τό θέλημά μας, εἶναι γεννήματα τῆς ταπεινοφροσύνης.

(συνεχίζεται)

St Andrew's Greek Orthodox Theological College Winter School Program Review

St Andrew's Greek Orthodox Theological College recently conducted its second series of graduate-level intensive courses in Orthodox Theological Studies following the success of its summer intensive schools held 12-23 January 2004.

The winter intensive schools program ran from 5-16 July 2004 and covered the topics *Introduction to Biblical Hermeneutics* and *Byzantine History*. The intensives were enthusiastically attended by fourteen students, men and women, Orthodox and non-Orthodox alike, from Sydney, Melbourne, Perth and Brisbane.

The first intensive course, *Introduction to Biblical Hermeneutics*, covered a range of topics including An Orthodox Approach to Systematic Hermeneutics; the Septuagint; Principles of Translation; the Antiochene Fathers; Roman Catholic Hermeneutics (guest lecture); Hermeneutics in Liturgy and Iconography; and a case study dealing with the interpretation of the story of Noah and his Ark. The week's schedule was coordinated and taught in part by Dr Guy Freeland, Senior College Lecturer in Church Symbolics, Iconography and Hermeneutics. It also included presentations by Dr John Lee, internationally renowned scholar of New Testament and Septuagint Greek and formerly Senior Lecturer of Classics at Sydney University; Dr Robert Charles Hill, a Roman Catholic scholar with expertise in the Antiochene Fathers; and Dr Alexander Kariotoglou, College Lecturer in Patristics, Hermeneutics and Missiology.

The second intensive course, *Byzantine History*, covered the historical landscape of Byzantium from the fourth to the fifteenth century. It was coordinated by Dr Ken Parry, College Lecturer in Church History and internationally renowned Byzantine scholar. Guest speakers included Dr Andrew Gillett (Macquarie University) who spoke on East-West Relations during the Byzantine period; Assoc. Prof

Alanna Nobbs (Macquarie University) who spoke on Women in Byzantium; and Dr Harry Simmons, expert in Christian liturgical studies, who spoke on The Byzantine Liturgy.

Lectures, visual presentations, group discussions and seminars nested within regular morning and evening prayer and sustained by communal lunch were the order of each day's packed schedule.

Most of the students in attendance are enrolled in the College's Master of Arts in Theological Studies program inaugurated in January 2004. This graduate-level program of theological study is intended for men and women who wish to prepare themselves for church service outside the ordained ministry in such fields as religious education, or who would benefit professionally from a formal qualification in theological studies. It is also appropriate for those seeking personal enrichment and a furthering of their knowledge of Orthodox studies.

Students after Chapel service.

Lectures by Dr Ken Parry during the Winter intensive course.

The 2005 series of intensive courses to be conducted in January and July as part of the Master of Arts program are as follows:

10-14 January 2005, *The Sacred Arts Through the Liturgical Year*

17-22 January 2005, *Looking Beyond Division: An Introduction to Ecumenical Studies*

4-8 July 2005, *Exploring the Patristic Mind: An Introduction to Patristic Studies*

11-15 July 2005, *Early Christianity*

For more information on formally enrolling in or auditing the courses in the Master of Arts program during 2005 please contact the College Registrar on (02) 9319 6145 or sagotc@bigpond.net.au.

Tasos Kalogerakis

On Renunciation*

1. In the beginning when God created Man He put him in Paradise and, as the Holy Scripture says (Gen 2:25), having adorned him with every virtue commanded him not to eat from the tree in the middle of Paradise (Gen 2:16-17). He was in the luxury of Paradise, in prayer, in the vision of God, in all glory and honour, having sound perception and being in his natural state just as he was created. For God created him after His own image (Gen 1:27), that is to say, immortal, with free-will and adorned with every virtue. However, when he disobeyed God and ate from the tree which God had forbidden him to eat from, he was then expelled from Paradise, he fell from his natural state into a state contrary to nature, that is to say into sin, into ambition and the love of the pleasures of this life and all the other passions and was dominated by them, and became subject to them because of his transgression. Thus, in turn, evil increased and “death reigned” (Rom 5:14). Godliness was no more, and ignorance of God was everywhere. Only a few, as the Fathers said, knew God, moved by natural law. Such were Abraham and the other Patriarchs, Noah and Job. Simply put, those who knew God were very few and very rare. The enemy unfolded all his wickedness then and “sin reigned” (Rom 5:21) and it was from then that, idolatry, polytheism, magic, murders and the rest of the devil’s evil started.

2. Then God Who is Good had mercy on his creature and, gave him the written law, through Moses, where some things were forbidden and others were permitted, saying “You shall do this and you shall not do that”. He gave commandments and says directly “the Lord your God is one Lord” (Deut 6:4). He said that in order to avert a person’s mind from polytheism. He also said: “You shall love the Lord your God with all your soul, and with all your mind” (Deut 6:5). Everywhere he proclaims that God is one and there is no other god but him. For, when he said, “You shall love the Lord your God”, He has shown that there is one God and one Lord. Again, in the Ten Commandments it says “You shall fear the Lord your God, and serve Him, and shall take oaths in His name” (Deut 6:13). He then adds, “You shall have no other gods before Me. You shall not make for yourself a carved image, any likeness of anything that is in heav-

en above, or that is in the earth beneath” (Deut 5:7-8), because they worshipped all creatures.

3. Therefore, God who is good gave the law, for help, for a return and for the correction of evil. However, evil was not corrected. He sent prophets, but they were also unable to correct evil. For, evil prevailed as Isaiah says: “There is no soundness in it, but wounds and bruises and putrefying sores. They have not been closed or bound up, or soothed with ointment” (Is 1:6). We could say that evil is not in one part, nor in one place, but throughout the entire body, it contains the person’s whole soul, it constrains all its powers; there is no ointment to put on it, and so on, as if he wanted to say that “everything was under the dominion of sin; everything was ruled by it”. Jeremiah also says: “We tried to heal Babylon, but she was not healed” (Jer 28:9 LXX). That is to say, we have revealed your name, we have proclaimed your commandments, your benefactions, your promises. We have foretold the rebellions of Babylon’s enemies, and, in spite of this, Babylon was not healed. In other words, it has not repented, it has not been afraid, it has not returned from its sinfulness. As he says elsewhere, “They received no correction” (Jer 2:30), that is to say, advice and teaching. Likewise, the Psalms say, “Their soul abhorred all manner of food. And they drew near to the gates of death” (Ps 107:18).

4. Then God, Who is good and loves mankind, sent His only-begotten Son (Jn 3:16), because only God could heal Man and enable him to rise up from this kind of suffering. This was not unknown to the prophets and it was hence as David clearly says, “You who dwell between the Cherubim shine forth ... stir up your strength, and come and save us” (Ps 80:12). Elsewhere, “Bow down your heavens, O Lord, and come down” (Ps 144:5). There are many other sayings in the same vein. The other prophets proclaim the same message, each in his own way. Sometimes they entreated God to come down and at others, they already had been informed of His coming.

Thus, our Lord came down, becoming a Man for our sakes, in order, as St. Gregory says, to heal like with like; the soul by the soul and the flesh by the flesh. He became a perfect man without sin. He has assumed our essence, the first fruit of our nature and He became a new Adam “according to the image of Him who created him” (Col 3:10).

† Abba Dorotheos. *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνησης του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Ἰούνιον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Προέστη τῆς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah κηδεῖας τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Γκίκα καί ὠμίλησε διά τās πολλαπλās εὐεργεσίας του πρὸς πλείστας Ἐνορίας-Κοινοτήτας, τῶν ὁποίων οἱ Ἱερατικῶς Προϊστάμενοι ἔλαβον ἐπίσης μέρος κατὰ τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν.

Ἐδέχθη τὸ ζεύγος τοῦ Rev. Hamish Christie Johnston μετὰ τῆς συζύγου του Hilary, διαπρεπεῖς ἐκπροσώπους τῆς Uniting Church καί ἐγκαρδίους φίλους τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς Ὁμογενείας μας.

Ἐκράτησεν αὐτοὺς εἰς γεῦμα, στό ὁποῖο παρεκάθησε καί ὁ Θεοφιλέστατος μέ ἄλλους συνεργάτας τῶν Κεντρικῶν Γραφείων, καθὼς καί ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Εὐστράτιος Ὀνουφριάδης.

Ἐξαπέλυσεν Ἐγκύκλιον πρὸς ὅλας τās ἀνά τὴν Αὐστραλίαν Ἐνορίας-Κοινοτήτας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, διά τῆς ὁποίας κοινοποιοῦνται αἱ τεράστια δαπάναι τās ὁποίας στοιχίζει ἡ μηνιαία Ἐφημερίς μας «ΤΟ ΒΗΜΑ τῆς Ἐκκλησίας» καί ἡ ἀπόφασις Γενικῶν Συνάξεων εἰς τās Πολιτείας Ν.Ν.Ο. καί Βικτωρίας τοῦ νά καταβάλλει κάθε πιστός μονοδῶλλον ὅταν θά παραλαμβάνει τὴν Ἐφημερίδα ἀπὸ τοὺς Ἐπιτρόπους τοῦ Ναοῦ (1-6-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν διδασκόντων εἰς τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν Dr Ken Parry, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν εὐλογία διὰ νά συγκροτηθεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καί εὐθύνην τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ Εἰδικῆ Ἐπιτροπῆ, πρὸς ἐτοιμασίαν μείζονος ἐκθέσεως ἱερῶν Βυζαντινῶν εἰκόνων μέ τὴν συμπαράστασιν τῆς Παροικίας, ἀλλὰ καί τοῦ ἐν Σύνδνεῦ Γενικοῦ Προξένου. Τὴν ἐν λόγῳ φιλότιμον ἰδέαν, προερχομένην ἀπὸ ἔνθερμον ἐραστὴν τῆς Βυζαντινῆς τέχνης γενικώτερον, εὐχαρίστως ἐπευλόγησεν ὁ Σεβασμιώτατος (2-6-04).

–Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, τὸν Πρωτοπρ. π. Στυλιανόν Σκούτα καί τὸν Ἀρχιδιάκονο π. Σωφρόνιο, ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν ἐγκαινίων τοῦ συγκροτηθέντος παραλιακοῦ πολιτιστικοῦ Κέντρου «Greek Australian Sports Hall of Fame» εἰς τὴν περιοχὴν Brighton Le Sands τῆς Δημαρχίας Rockdale, ἀκριβῶς παραπλευρῶς τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ὀλυμπιονικοῦ Σπύρου Λούη, ἔργου τοῦ διεθνούς φήμης Γλύπτου καί Ἀρχιτέκτονος κ. Παύλου Κουγιουμτζή. Εἰς τὴν τελετὴν τῶν Ἐγκαινίων παρέστησαν καί ὠμίλησαν μετὰ τὸν Σεβασμιώτατον, ὁ ἐκπροσωπῶν τὸν Πολιτικὸν Ὑπουργόν κ. Bob Carr, Ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Ἰω. Χατζηστέργος, ὁ ἐν Σύνδνεῦ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω. Ραπτάκης, ὁ Ὑπουργός Ἐνέργειας κ. Frank Sartor, ὁ Βουλευτὴς κ. Γ. Σουρῆς καί ὁ Πρωταθλητὴς Rugby Αὐστραλίας Dr George Peponis, ὁ ὁποῖος καί παρακληθεὶς προσέφερε συγκινητικῶς διὰ τὸ Hall of Fame εἰς μνήμην τοῦ προσφάτως ἐκδημήσαντος πατρός του, τὴν ἀθλητικὴν φανέλα του κορνιζομένην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ πολυτιμώτερον οἰκογενειακὸν κειμήλιον.

Παρέστησαν ἐπίσης ὁ Βουλευτὴς κ. Tony Stewart, ὁ Δήμαρχος Rockdale κ. John Plower, πλείστοι ἐκ τῶν ὑποστηρικτῶν καί δωρητῶν πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ἐν λόγῳ ἔγχευματος καί ἀρκετοὶ Ὁμογενεῖς καί Αὐστραλοὶ συμπολίται.

Χρὴτὴ Τελετάρχου ἐξετέλεσεν ὁ Πρωτοπρ. π. Στυλ. Σκούτας, Πρόεδρος τῆς Millennium Heritage.

Ἐπηκολούθησε δεξίωση ἐκ μέρους τοῦ ἐκ τῶν ἐνθέρμων

ὑποστηρικτῶν τοῦ ἔργου Ἐπιχειρηματίου κ. Παν. Ἀντωνόπουλου, ἰδιοκτῆτου τοῦ παρακείμενου ἐστιατορίου Le Sands.

Ἐδέχθη τὸν ἐκ Μελβούρνης εἰδικῶς ἀφιχθέντα διὰ τὰ ὡς ἄνω ἐγκαίνια κ. Κων/νον Κόντη, ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί εἶχε μετ' αὐτοῦ συνεργασίαν ἐπὶ διαφόρων προγραμμάτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἐπίσης ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καί μετεκπαιδευθέντα εἰς Μουσικολογίαν ἐν Θεσσαλονίκῃ κ. Βασ. Ψιλλάκον (3-6-04).

–Ἐδέχθη τὴν Καθηγουμένην τῆς ἐν Geelong Ἱ. Μονῆς Παναγίας Γοργοπηκῆς Μοναχῆ Καλλιस्थῆν, συνοδευομένην ἀπὸ τὴν Μοναχὴ Νικοδήμη, Ἀδελφῆ τῆς αὐτῆς Ἱ. Μονῆς.

Ἐδέχθη ἐπίσης τὸν παρεπιδηοῦντα ἐν Αὐστραλίᾳ Θεοφ. Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριον, ἐπισκεπτόμενον τοὺς ἐν Ἀδελαΐδι γονεῖς καί συγγενεῖς αὐτοῦ, ἀλλὰ καί τοὺς πιστοὺς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τās μεγαλυτέρας Πολιτείας, διὰ νά ἐνημερώσει καί πάλιν αὐτοὺς περὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν στοργικῶς στηριζομένου ἱεραποστολικοῦ ἔργου του καί συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ θέματα ἱεραποστολικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐν συνεχείᾳ ἐκράτησε τὸν Θεοφιλέστατον εἰς γεῦμα.

Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῆς Ἐνορίας-Κοινοτήτος Batemans Bay κ. Ἡλία Μπερζελέτο, μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καί ἔνθερμον συμπαραστάτην εἰς τὸ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικόν ἔργον, συνωμίλησε δέ μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα εὐλογημένων ἐξελιξῶν διὰ τὴν συχνότεραν λειτουργίαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ (4-6-04).

Κίνησης τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατά τόν μήνα Ἰούνιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον παρέστη εἰς τὴν Σύναξιν ὄλων τῶν Συμβουλίων τῶν Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων τῆς Ν.Ν.Ο., ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Newtown (1-6-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν κληρικῶν μας Διάκονον π. Παγκράτιον Καλέγια (2-6-04).

–Παρέστη, συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον, εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς Εἰδικῆς Αἰθούσης τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς, πρὸς τιμὴν τῶν Ἑλληνο-Αὐστραλῶν Ἀθλητῶν ἀπ' ἀρχῆς τῆς παρουσίας τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Χώρα αὐτῇ, μέχρι σήμερα (3-6-04).

–Ἐκπροσωπῶν τὸν Σεβασμιώτατον καί συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Αἰδεσ. π. Στυλιανὸν Σκούτα, παρέστη εἰς τὴν ἔξωθεν τοῦ Opera House τελετὴν τῆς ὑποδοχῆς τῆς Ὀλυμπιακῆς Φλόγας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Χορωδία τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐτραγουδῆσε τὸν Ὀλυμπιακὸ Ὑμνον καί ἄλλες μελωδίες, παρουσία τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Πολιτείας κ. Bob Carr, Ὑπουργῶν καί πλήθους ἐπισήμων (4-6-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Πάντων Belmore (5-6-04).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς Φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστ. Ἀνδρέου ἐλειούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου, ἐκήρυξαν δέ Ἑλληνικὰ καί Ἀγγλικὰ οἱ τελειόφοιτοι Φοιτηταὶ κ.κ. Κοσμάς Ζήσης καί Παναγιώτης Καραλῆς. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἡ Φιλόπτωχος εἶχεν προετοιμάσει ἐκδήλωσιν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Σχολῆς ὁ Θεοφιλέστατος δέ εὐχαρίστησε δημοσίᾳ ὅλους τοὺς πιστοὺς καί συνεργάτας τῆς Ἐνορίας διὰ τὴν συνεχῶς ἐπιδεικνυομένην ἀγάπην των πρὸς τὴν Σχολὴν καί τοὺς Φοιτητὰς.

Τὸ ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ ἐορτάζουσα Ἐνορία-Κοινοτῆς Ἁγ. Πάντων Belmore πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης, ὁ ὁποῖος

ἦλθεν ἐκ Μελβούρνης διὰ τὴν πανήγυριν τοῦ ἱ. Ναοῦ καὶ τὸν ἑορτασμόν τῶν 40 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος.

–Ἐν συνεχείᾳ μετ’ ἄλλων κληρικῶν, κατεῦδωσε τὸν Σεβασμιώτατον εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, ἀναχωροῦντα διὰ τὸ ἐτήσιον ταξίδιον του εἰς τὴν Γενέτειραν (6-6-04).

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο.

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τὸν Καθηγούμενον τῆς ἱ. Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Springwood καὶ τὸν Αἰδεσιμ. π. Νικ. Σταυρόπουλο (7-6-04).

–Προήδρευσε Συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (8-6-04).

–Ἐδέχθη τοὺς π. Ἄγγελο καὶ π. Σωτήριο Δραπανιώτη (10-6-04).

–Ἐδέχθη τὴν Πρόεδρο τῆς ΑΧΕΠΑ κα Ἑλένη Κατσαροῦ, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν κ. Τ. Βάνο, μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ΑΧΕΠΑ (11-6-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ. Ναόν Ἁγ. Στεφάνου Hurlstone Park (13-6-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Gold Coast κληρικὸν μας π. Ρωμανὸ Στεργίου (18-6-04).

–Ἀφίχθη εἰς Μελβούρνην ὄπου, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Κωνσταντῖνον Κόντη, ἐπιθεώρησε τὰς ἤδη περατωθεῖσας ἐργασίας εἰς τὴν νέα πτέρυγα τοῦ Γηροκομείου τῆς Βασιλειάδος.

–Παρέστη, εἰς τὴν Αἴθουσα τῆς ἱ. Μονῆς «Ἄξιον ἔστι», εἰς ἐκδήλωσιν ὑπὲρ ἐνίσχυσεως τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς τὴν Μαδαγασκάρην, παρουσία καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου καὶ τὸν προσεφώνησε καταλλήλως (19-6-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ. Ναόν Ἁγ. Δημητρίου Ascot Vale καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου Ἀρχιμ. π. Παναγιώτου Στυλιανοπούλου.

–Συνοδευόμενος ἀπὸ Φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς παρέστη εἰς ἐκδήλωσιν ὄλων τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων Βικτωρίας, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἱεραποστολῆς ἐν

Μαδαγασκάρη. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐκδήλωσιν, παρουσία καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου, ὁ Θεοφιλέστατος ὠμίλησε καταλλήλως, ἐπαινέσας τὸ θαυμαστὸ ἔργο τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ ὁ Ἅγιος Μαδαγασκάρης καὶ εὐχαρίστησε ὅλους τοὺς πιστοὺς διὰ τὴν προσφορὰν τους (20-6-04).

–Ἐπεσκέφθη τὸν ἀνεγειρόμενον ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Yarraville καὶ ἐπιθεώρησε τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν.

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τὴν πρεσβυτέρα τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰωάν. Αἰβαλιώτη, τὸν π. Ἀντώνιον Βανικιώτην καὶ τὸν Ἀρχιμ. Ἰάκωβον Τσιγκοῦνη (22-6-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν, κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινό, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἰωάννου Carlton (23-6-04).

–Παρέθεσεν Δείπνον εἰς τοὺς ἐκ Μελβούρνης Φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, εἰς ἐστιατόριον τῆς Μελβούρνης (24-6-04).

–Ἐπεσκέφθη τὴν οἰκίαν τοῦ π. Ἑμμανουὴλ Λυκοπάντη καὶ συνεχάρη αὐτόν καὶ τὴν σύζυγόν του διὰ τὴν γέννησιν τοῦ δευτέρου τέκνου των (25-6-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινό, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱ. Ναόν Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου Sutherland (28-6-04).

–Ἐκπροσωπῶν τὸν Σεβασμιώτατον, εἰς τὸν ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, ἐτέλεσε τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσαντος Προέδρου τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας καὶ πολυτίμου συνεργάτου τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀειμνήστου Θεοδώρου Καζαντζίδη, ὀμιλήσας καταλλήλως καὶ διαβιάσας πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλιπόντος τὰ συλλυπητήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ.κ. Στυλιανοῦ καὶ ὄλων τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συνεργατῶν τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Βρισβάνης κληρικὸν μας Αἰδεσιμ. π. Θωμᾶ Peacock (29-6-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἀποστόλων Newcastle, διεβίβασε δὲ τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου πρὸς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα καὶ τοὺς προσκωνητάς. Μετὰ ταῦτα παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν εἰς τὴν νεόδμητη πολυτελῆ Αἴθουσα τῆς Ἑνορίας (30-6-04).

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew's was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew's offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care.

For further information please contact the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College,

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281 Email: sagotc@bigpond.net.au

Website: www.sagotc.orthodox.nsw.edu.au

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιον πρόγραμμα σπουδῶν, καὶ τὰ πτυχία: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπὸ τὸ Αὐστραλιανὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ὡς ἰσότιμα μετὰ τὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ ὡς ἰσότιμη μετὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

Applications close 30th October, 2004

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατά τὸν μῆνα Ἰούνιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

– Ἐδέχθη τὸν κ. Βασίλειον Μανάβαν καὶ κ. Χρήστον Μανέβκι ὑποψηφίους διὰ τὴν Θεολογικὴν μᾶς Σχολήν (2-6-04).

– Συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς πατέρας Νικ. Βρεττάκον καὶ Ἄν. Κρινᾶν καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα Κων. Μοσογιάννην, ἐπεσκεύθησαν τὸ Νεκροταφεῖον Bunurong ὅπου ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ πρόκειται νὰ ἀναγείρει Ὁρθόδοξον ναῖδριον καὶ συνεργάσθησαν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ διευθυντοῦ κ. John Gilbertson (3-6-04).

– Ἀνεχώρησε διὰ Σύδνεϋ (5-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Πάντων Belmore καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μεθ' ὄλων τῶν προσκληθέντων ἐπισήμων τῶν κ.κ. Ἰω. Χατζηστέργου, Minister for Justice, Μιχαήλ Ζαχαριόγλου, Deputy High Commissioner for Cyprus, Tony Stewart, State Member for Bankstown, Mrs Linda Burney, State Member for Canderbury, Mrs Kayee Griffin MLC, Βασ. Κριθαρά, Representing the Local Council of Canterbury, Ἀνδρέας Σταύρου, Head of Credit and Financial Services, Laiki Bank.

– Εἰς τὸ ἐστιατόριον Le Sands Restaurant τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τὰ μέλη τῆς Φιλοπτώχου καθὼς καὶ ἡ Νεολαία τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος τῶν Ἁγίων Πάντων, παρέθεσαν δεῖπνον πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοφιλεστάτου εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησε καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ (6-6-04).

– Ἐπιστρέψας εἰς Μελβούρνην παρέστη εἰς συνεδριάσεις τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ τοπικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου (7-6-04).

– Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ ἐκπροσώπων τῶν Ἑνοριῶν καὶ Κοινοτήτων καὶ τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων Μελβούρνης (9-6-04).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν ἑσπερινὸν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἄξιον Ἐστὶν Northcote. Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν παρεκάθησεν, μετὰ τῶν λοιπῶν κληρικῶν, εἰς δεῖπνον τὸ ὅποιον παρετέθη πρὸς τιμὴν του (10-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὴν πανηγυρίζουσα Ἱεράν Μονὴν Ἄξιον Ἐστὶν Northcote (11-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἄξιον Ἐστὶν ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε τὸν γάμον τοῦ Γ. Φράγκου, υἱοῦ τοῦ αἰδεσ. Συνεσίου Φράγκου μετὰ τῆς διδος Σοφίας Παπαπέτρου εἰς τὸν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς St Albans καὶ τὸ ἑσπέρας ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γενέτειραν (13-6-04).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατά τὸν μῆνα Ἰούνιον ὁ Θεοφιλέστατος:

– Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (1-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, εἰς Θείαν Λειτουργίαν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας τῶν τάξεων ἀπὸ νηπιαγωγείου μέχρι καὶ τετάρτης τοῦ ὁμωνύμου Κολλεγίου (3-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect καί, ἐν συνεχείᾳ, εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθεισαν ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (6-6-04).

– Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸ ζεῦγος Στυλιανῆς καὶ Κωνσταντίνου Harding, πρώην Προέδρου τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (7-6-04).

– Ἐδέχθη τὸν Αἰδεσιμ. Οἰκονόμον π. Ἐμμανουήλ Ζαϊκην,

Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Port Pirie.

– Παρέστη, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμ. Πρεσβυτέρου π. Παναγιώτου Φωτάκη, εἰς δεξίωσιν τῆς Κυβερνητρίας Νοτίου Αὐστραλίας, Ἑξοχ. κ. Marjorie Jackson-Nelson, δοθεῖσαν εἰς τὸ Κυβερνεῖον ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τῆς Βασιλίσσης (8-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, εἰς Θείαν Λειτουργίαν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας τῶν τάξεων ἀπὸ πέμπτης μέχρι καὶ δωδεκάτης τοῦ ὁμωνύμου Κολλεγίου.

– Ἐδέχθη τοὺς κ.κ. Στέφ. Νικολαΐδην καὶ Δημ. Θεοδωρίδην, Πρόεδρον καὶ Μέλος, ἀντιστοίχως, τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Ν. Αὐστραλίας (10-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (11-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley (13-6-04).

– Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (14-6-04).

– Ἐδέχθη τὸν ἱατρόν κ. Σεραφεῖμ Νταφύλλην (15-6-04).

– Παρηκολούθησε τὴν συνεδρίασιν τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (16-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

– Παρεκάθησεν εἰς τέιον, παρατεθέν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, εἰς τὸ Ἑνοριακό-Κοινοτικό Κέντρον Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου προεβλήθη βιντεοταινία περὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ὠμίλησε σχετικῶς ὁ Ὅσιολ. Μοναχός π. Εὐστράτιος Σιμωνοπετρίτης (20-6-04).

– Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὅσιολ. Μοναχοῦ π. Εὐστρατίου Σιμωνοπετρίτου, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, εὐγενῶς προσφερθέν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ζεύγους Παναγιώτου καὶ Παναγιώτας Κατσάμπη (22-6-04).

– Προέστη, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley, τῆς Ἑξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Καντζή, Μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Βασιλειάδος Ν. Αὐστραλίας καὶ πρώην Προέδρου τῆς Παναυστραλιανῆς Ἐπιτροπῆς Κυπριακοῦ Ἀγῶνος.

– Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεν. Νεολαίας (24-6-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydron Park καί, ἐν συνεχείᾳ, εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθεισαν ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (27-6-04).

– Προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας «Ἡ Ἁγία Φιλοθέη» (28-6-04).

– Συμπροσευχήθηκε, μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου, κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (29-6-04).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

– Παρηκολούθησε συνεδρίασιν τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Θεοφανίων (30-6-04).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίησις: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511